

Amaris

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 42. szám, 2019. október 18.

Odateszek egy teát, felforr a víz, beleöntöm abba a cégjelzéses, öblös csészébe, amelyet tőle kaptam, beelógam a filtert, fekete tea, néha gyümölcsöset iszom, most ehhez van kedvem, érezni az aromát, amit nem rontok el cukorral, csupán pirinyó mézet teszek hozzá. Kevergetem, még tüzes, amikor kortyolom, égeti a szám, vaníliás karikát majszolok hozzá, a telefont figyelem.

Csönd van, az utca kihalt, álmos fény harapdálja a hirdetőoszlopot, a postás kerékpározik, jó napja lehet, kevés küldeménnyel, belátható távon le se száll. Behúdom a sötétítőfüggönyt, de csak félig, hol a szófán csücsülök és kortyolok, hol az ablakon nézek kifelé.

Gizus hív, azt mondja, ne legyek bolond, szaladjak a rendőrségre, tegyek őszinte, feltáró vallomást, azzal csökkenthetem a bajt. Beszél egy munkatársának az anyósával, aki a fővárosban bíró, azt mondta, hogy gyorsan kell lépnem. Persze Gizus nem érti a lényegét, túlzásba viszi az aggodást, és haragszik Amarisra, sőt, ha jobban belegondolok, akkor ez is intrika lehet. Azt mondta, hogy Amaris önző és önfejű, mindenki fél tőle, ha valaki ellenkezik, annak leordítja a fejét, sőt ellehetetleníti az illetőt, hiszen remek kapcsolatai vannak, és nem rest használni azokat.